

ПОТОЙБІЧНЕ...

Крізь лінію бойового фронту подекуди просочуються дуже цікаві відомості про становище, яке склалося по той бік кривавосніжного рубезу:

— Про большевицький рай.

Так, на одному з відтинків південно-східного фронту на Україну намагаються вдертися вже не самі москалі. Проти німців там б'ються такі носії культури і цивілізації, як... калмики.

Так приблизно було і 1918 року, коли на молоду Українську Державу Москва кинула китайців:

— Найнадійніші червоноармійці. Чесно заробляють свої гроші. А кого вбивати, їм байдуже.

Калмики, нема чого кривдити, б'ються зашекло, одчайдушно, несучи великі втрати. Нерідкі випадки, коли другий шерет іде в наступ без гвинтівок, чекаючи, коли «звільниться» гвинтівка після забитого або пораненого земляка з першого шерету.

Не зайва ілюстрація до теми:

— Посилене Англією і Сполученими Штатами озброєння червоної армії.

Секрет одчайдушної хоробрости калмицьких цивілізаторів пояснюється дуже просто: посиляють у бій п'яними, як ніч.

Отут і бачимо різницю в ставленні до «нащменів» між царським урядом і кремлівським.

Перший спонував калмиків, щоб вони ледве животіли, віддаючи свої достатки чиновникам і купцям, а большевицькі комісари спонують калмиків, щоб вони вмирали для порятунку членів політбюро.

Вдячні за спирт, калмицькі цивілізатори з населенням поводяться без будь-якої туганини чи церемонії. Вони просто вярізують нещасну людність села, випадково ними захопленого.

— Горе переможеним!

Один з військовополонених з того саме відтинку фронту оповідав, що тепер чимраз важче здаватися в полон, хоч число окочих до того стає все більше.

Позаду бо червоноармійців поставлені енкаведівці, які стріляють, як тільки помічають піднесені догори руки. Так само стріляють лицарі чекістських катівень і на тих, хто не хоче або бариться йти в новий шалений наступ.

От ми й маємо розшифрування красивих фраз большевицьких агітаторів:

— Увесь советський народ іде проти німців, за соціалістичну вітчизну, за рідного Сталіна...

З розповідей інших військовополонених і біженців можемо познайомитися з настроями, що панують у широких колах покріпаченого большевиками населення...

Війна всім стала надсильним татаром.

Ще збільшено різні податки, збори і відрахування, які забирають у робітника і службовця понад 60 відсотків платні. Нечувано посилилась дорожнеча.

У всіх на думці:

— Мир.

Його нетерпляче чекають як у місті, так і на селі. В перемогу большевиків не вірять. Ім'я Сталіна проголошується тільки на засіданнях, урочистих зборках.

А в хатніх розмовах цього некоронованого самовладця тільки лають:

— Призвів нас до загибелі!

Весни чекають з почуттям безнадійного одчаю. До всіх злиднів додається ще неминучий розквіт страшного сипняка:

— Німці почнуть рішучий наступ. Якщо куля не вб'є, НКВД не забере, — воша заїсть. Все одно — смерть!..

Найбільше нервуються численні Рабінювичі й Абрамовичі, чиї синочки, зрозуміло, не сидять за міцними ґратами енкаведівських підвалів і не служать в армії.

— Ой, ці руські погане собі воюють! Це взимку, а на весні що буде?! Буде нам ще тікати від смерті? Ой, Сталін, Сталін!..

Так, смерть занесла гостру свою косу над большевізмом. І відвернути її разючий удар уже не сила ні Сталіну, ані його Рабінювичам.

М. ДРИЖЕНКО.

«НОВА УКРАЇНА» ч. 34 (51).
Субота, 21 лютого 1942 р.